

[Henrik Toft]

perne kun er i plads et år ad gangen. Nogle af dem er der kun for et enkelt år. Det ville jo forringe deres vilkår, hvis de skulle ind under de normale ferieregler. Som bekendt har medhjælperne ferie, samtidig med at de er ansat, modsat det, der er gældende for andre områder, hvor man får ferielønnen udbetalt bagefter og efter, at man har optjent den. Det er da et af de goder, jeg mener der har været under den hidtidige ordning. Er det noget, man vil rette ved?

Så er der endelig også spørgsmålet om løn under sygdom. Her er det jo sådan, at man får løn under sygdom. I andre tilfælde må man gå ned i løn i det øjeblik, man er syg. Er det også et forhold, der skal rettes?

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Nu er det jo ikke første gang, vi behandler forskellige spørgsmål vedrørende medhjælperloven, og det er måske grunden til, at jeg ikke gik i detaljer på alle områder.

Jeg kan huske, at Socialdemokratiet tidligere har haft en meget ihærdig ordfører i medhjælperlovens spørgsmål, hr. Ole Vagn Christensen, og jeg ville nødig gøre hr. Ole Vagn Christensen ked af, at det, at der blev skiftet ordfører, førte til, at arbejdsministeren kom i bevægelse, mens hr. Ole Vagn Christensen i sin ordførertid ikke kunne få arbejdsministeren i bevægelse, så det er såmænd også af veneration over for den tidligere ordfører på området, at jeg fastholder mit oprindelige standpunkt.

Jeg er da enig med hr. Bakholt, når han siger, at der er lovbestemmelser, som ikke er tidssvarende; det er da fuldkommen rigtigt. Men jeg vil godt henlede opmærksomheden på, at hvis vi skulle sanere alle de lovbestemmelser, som ikke er tidssvarende, kunne Folketinget alene af den grund få nok at lave.

Det gør jo ikke noget, at lovgivningen ikke er tidssvarende, hvis det ikke er et problem, at den ikke er det, og hr. Henrik Toft har jo så rigtigt påpeget, at det overhovedet ikke er noget problem, at der er bestemmelser, som ikke er tidssvarende.

Hvis man tager en bestemmelse som den, hr. Jørgen Estrup var inde på med brandforsikringen op til de 2.500, så er det jo en minimumsbestemmelse, som kun er et problem, hvis man efterlevede den. Men gå ud og spørg på de enkelte landbrug, om man efterlever den, eller om forholdene i den faktiske verden ikke er helt an-

dre! Så vil man se, at forholdene i den faktiske verden er helt anderledes, og derfor er det ikke noget problem, at man har en sådan minimumsbestemmelse; der er ikke noget problem i, at disse minimumsbestemmelser ikke er blevet ajourført.

Så spurgte hr. Bakholt, om jeg ville være med, hvis organisationerne kom. Tja, hvis lønmodtagerorganisationerne og arbejdsgiverorganisationerne kommer sammen og siger, at de gerne vil have en revision, er jeg altid meget modtagelig. Jeg er straks meget mindre modtagelig, hvis det er enkeltorganisationer ud af en samlet helhed, der kommer. Hvis det f.eks. kun var arbejdsgiverne, der kom og sagde til mig: Vil du ikke godt tage initiativ til at ændre den lov? ville jeg sige til de pågældende arbejdsgiverorganisationer: Gå I hjem og snak med jeres modpart, og kom I så sammen med jeres modpart. Og hvis de så kommer sammen, er det klart, at jeg da gerne vil nedsætte udvalg, kommissioner, og hvad der ellers hører sig til. Men se, de kommer ikke sammen, fordi igen på hr. Ole Vagn Christensens initiativ tog jeg tidligere et initiativ til at tage et møde med organisationerne, og det viser sig, at såvel på lønmodtager side som på arbejdsgiverside og mellem lønmodtagerne og arbejdsgiverne var der forrygende uenighed, så jeg afsluttede mødet med at sige, at jeg står til rådighed for parterne, når de er klar til i fællesskab at lægge op til en drøftelse. Der er en åben invitation til parterne om at komme. I det øjeblik de måtte komme sammen, tager jeg gerne imod dem og tager det ønskede initiativ, men min fornemmelse siger mig, at den enighed mellem parterne om at ønske en sanering varer det ganske mange år inden vi opnår, og det vil jeg i øvrigt ikke beklage, for jeg vil nødig sætte mit nyvundne venskab med hr. Glistrup over styr.

Bakholt (S):

Jeg vil sige til Venstres ordfører, at selvfølgelig fremsætter vi ikke et sådant forslag for at forringe vilkårene for dem, der er ansat i landbruget, og det er heller ikke tilfældet. Men det er ganske karakteristisk, at landbruget er et af de områder, hvor det er vanskeligst at få noget ændret, når først noget er nedfældet i lovgivningen; uanset om det er tidssvarende eller ej, er det næsten umuligt at få det ændret, og det har også vist sig i dag. Der er ikke flertal for at